

 HARLEQUIN®

King

ANN MAJOR
KIHLUSE
TINGIMUSED

047
JUUNI

Ann Major
Terms of Engagement
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le
Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.
See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viires

© 2012 by Ann Major
© 2012 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B06241812
ISBN 978-9949-25-227-5

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Kallis lugeja!

Lood on kirjaniku hinge väljamõeldud lapsed. Mina kaldun kirjutama perekonnast, vajadusest kuhugi kuuluda ja üksildusest.

Minu loo peategelane Kira tahab tunda, et ta kuulub oma perekonda. Ta tooks selle nimel ohvriks ükskõik mille. Oma õe päästmiseks on ta valmis abielluma mehega, kelle elu eesmärgiks on olnud tema perekonna hävitamine.

Nii nagu päriselus, kus meid edasiviivaks salapäraseks jõuks on meie südames peidus olevad igatsused, nii ei tea ka Kira enam, mida tunda, kui ta avastab oma perekonna ammuse varjatud saladuse. Õnneks on ta selleks ajaks oma värskesse abikaasasse armunud, samuti mees temasse.

Meeldivat lugemist,

Ann Major

Tedile, kogu armastusega.

Nagu alati, pean ma tänama oma toimetajat Stacy Boydi ning Shana Smithi ja Harlequin Desire andekat ja kogenuud meeskonda.

Tänan ka oma agentti Karen Solemit.

Üks

Ükski heategu ei jää karistamata.

Kira arutles, millal ta ükskord ometi õpib.

Tema senist elu arvestades vist mitte kunagi.

Nüüd istuski ta naftamiljardär Quinn Sullivani kontoris, olles liiga närviline, et ajakirja lugeda, ja ootas, kas sel mehel on aega kohtuda naisega, keda ta arvatavasti peab lihtsalt järjekordseks vastaseks, keda kättemaksu-ihas laiaks litsuda.

Kohutav, ennast täis mees.

Ja kui mees ta sellegipoolest vastu võtab, siis kas tal on mingitki lootust teda veenda, et ta muudaks meelt Kira perekonna naftafirma Murray Oili hävitamise ja Kira õe Jaycee endaga abielluma sundimise osas?

Mees, kes oli kakskümmend aastat Kira isa vihanud, ei ole tõenäoliselt kuigi südamlilik.

Kira Murray pigistas käed rusikasse. Siis istus ta käte peale ja niheles toolil. Kui tema vastas istuv mees teda pöörnitsema hakkas, käskis ta endal paigal püsida. Ta langetas pilgu ajakirjale ja teeskles, et loeb ülimalt igavat artiklit supertankeritest.

Marmoril klõbisesid kõrged kontsad ja Kira tõstis paanikas pea.

“Preili Murray, andke andeks. Ma eksisin. Härra Sullivan on veel siin.” Mehe sekretäri elegantset lohuta-

valt nurrivas hääles kajas üllatus. “Ta võtab teid kohe vastu.”

“Tõesti?” kiljatas Kira. “*Kobe?*”

Sekretär naeratas vastuseks säravvalgete hammaste välkudes.

Kira suu oli kuiv nagu kõrb. Ta hakkas lausa värisema. Selle hirmsa reaktsiooni varjamiseks hüppas ta järsku püsti, nii et klantsajakiri lendas põrandale ja tema vastas istuv mees heitis talle pahase pilgu.

Oli selge, et Kira oli lootnud Quinni keeldumise peale. Rumal soov, kui mõelda, et ta oli tulnud siia mehega kohtuma ja talle oma arvamust näkku ütleva.

Nojah, nad olid ju korra juhuslikult kohtunud. See oli kohe pärast seda, kui Quinn teatas, et tahab ühe Murrayde tütreaga abielluda, et Murray Oili ülevõtmine ei jätaks liiga vaenulikku muljet. Isa oli pakkunud Jayceed ning Kira mõtles tahtmatult, et Jaycee oligi ju isa lemmiktütar ja ka sõnakuulelikum. Jaycee oli loomulikult isa soovile allunud ning Quinn oli tulnud rantsosse tehingut õhtusöögiga tähistama.

Ta oli hilinenud. Sedavõrd rikas ja ülbe inimene peab ilmselt kinni ainult oma graafikust.

Ena karm hinnang tütre riietusele – “Teksad ja katkine T-särk? Kuidas sa võid seda pidada sobivaks, kui tegu on meie perekonna heaolu seisukohalt sedavõrd olulise mehega?” – haavas Kirat ja ta oli majast välja tormanud.

Ta polnud jõudnud riideid vahetada pärast kriisi parima sõbra restoranis, kus Kira ajutiselt ettekandjana

töötas, otsides samal ajal muuseumi kuraatori kohta. Kuna ema ei olnud kunagi tema vabandusi kuulnud, oli Kira selgituste asemel otsustanud isa jahispanjelitega jalutama minna, ravides samal ajal haavatud hinge.

Säravpunane päike oli kiiresti horisoni taha vajudes talle silma paistnud, kui spanjelid kruusateele kargasid ja Kira enda järel kaasa vedasid. Pimestatuna ei olnud naine ei näinud ega kuulnud Quinni madala hõbedase Aston Martini ilmumist kurvist. Mees oli järsku pidurile vajutanud ja Kirast mõne meetri kaugusel pidama saanud. Ent naine komistas koerte otsa ja kukkus porilompi.

Koerad olid metsikult klähvides tagasi maja juurde jooksnud, jättes Kira Quinniga kahekesi, külm porine vesi lõua otsast tilkumas.

Quinn oli oma peenest autost välja tulnud ja peentes Itaalia kingades end jalule ajava naise juurde marssinud. Ta oli naist tükk aega uurivalt vaadanud. Siis, hoolimata Kira porisest näost, plagisevatest hammastest ja mudastest riietest, oli mees ta oma pika kõva keha vastu tõmmanud, nii et Kira oli tajunud teravalt tema puhast mehelikku lõhna ja lihaselist ihu.

“Ütle, et sa oled terve.”

Quinn oli pikk ja laiaõlgne – nii pikk, et kõrgus Kira kohal. Tema vihased sinised silmad olid naist põletanud, kruustange meenutavad sõrmed olid pigistanud Kira küünarnukki. Hoolimata mehe vihasest olekust meeldis naisele tema embuses olla – liigagi palju.

“Pagan võtaks, ma ei sõitnud ju sulle otsa, ega? Ütle ometi midagi!”

“Kuidas? Sa karjud ju mu peale.”

“Kas kõik on korras?” küsis Quinn, lödvendas haaret ja tema hääli taandus kähedaks ning ootamatult ilusaks, nii et Kira lausa värises. Seekord nägi ta mehe karmis ilmes murelikkust.

Kas see oli juhtunud juba siis?

Oh, Kira, ole ometi enda vastu aus. Just sel hetkel tekkisidki sul ebasobivad tunded õe tulevase kihlatu, mehe vastu, kelle eesmärgiks on hävitada sinu perekond.

Quinnil olid olnud jalas kulunud teksad, seljas valge särk, mille varrukad olid küünarnukkideni üles keritud. Kira jalas nägid teksad välja lohakad, ent mehe muutsid teksad koredalt, hävitavalt nägusaks. Ühel käsivarrel oli tal olnud kašmiirjakk.

Kirale jäid silma mehe sitikmustad juuksed ja kõrged põsesarnad. Neid oleks iga naine heakskiitval pilgul vaadanud. Mehe nahk oli tõmmu ja teda ümbritsev ohtlik sensuaalne aura oli pannud Kira sisemiselt võbelema.

Vapustatuna kukkumisest ja asjaolust, et *vaenlane* oli sedavõrd võluv, võimukas mees, kes ikka veel teda enda vastas hoidis ja teda leegitseva pilguga põrnitses, oli Kira katkendlikult hinganud.

“Ma küsisin, kas sa oled terve.”

“Olin, kuni sa minust kinni haarasid.” Kira kõhklev hääli oli ebakindel... ja kõlas kummaliselt häbelikult. “Sa teed mulle haiget, tõsiselt!” Ta valetas, et mees temast

lahti laseks, ja ometi ei tahtnud mingi osa temast, et see juhtuks.

Mehe silmad tõmbusid kahtlustavalt kissi. “Palun vabandust,” ütles ta taas karmil toonil.

“Kes pagan sa üldse oled?” päris ta siis.

“Ei keegi,” pomises Kira.

Quinni tumedad kulmud kerkisid. “Oot... Ma olen su fotosid näinud... Sa oled vanem õde. Ettekandja.”

“Ainult ajutiselt... kuni saan uuesti kuraatorina tööd.”

“Jajah. Sind vallandati.”

“Ahaa, sa kuulsid siis isa versiooni juhtunust. Tegelikult ei olnud minu professionaalne arvamus muuseumi direktori jaoks sedavõrd tähtis, kui mulle oleks meeldinud, aga mind koondati eelarvepiirangute tõttu.”

“Sinu õde räägib sinust head.”

“Vahel tundub mulle, et selles peres on ta ainus, kes seda teeb.”

Quinn noogutas, nagu mõistaks seda, ja pani oma jaki talle õlgadele. “Ma olengi tahtnud sinuga kohtuda.” Kui Kira pilgu tõstis, lisas mees: “Sa värised. Vähim, mida ma teha saan, on pakkuda sulle oma jakki ja sind tagasi majja sõidutada.”

Kira süda põksus väga kiiresti ning tal oli pünlik, et ta oli porine ja et ta pidas oma perekonna vaenlast paeluvaks ja tema jaki kandmist erutavaks. Ta ei usaldanud end selle ohtliku mehe seltskonnas, eeskätt tolles glamuurses kitsas autos, ning raputas pead. “Ma olen liiga porine.”

“Arvad, et see huvitab mind? Ma oleksin võinud su tappa.”

“Seda ei juhtunud. Unustame selle loo.”

“Võimatu! Pane mu jakk selga, enne kui surnuks külmud.”

Kira tõmbas mehe jaki tihedamini ümber õlgade, pöördus kannal ja lahkus. Ta kinnitas endale läbi metsa maja poole kiirustades, et midagi ju ei juhtunud.

Mitte midagi peale selle, et kardetud vaenlane oli teda käte vahel hoidnud ja ta säärasel ohtlikul moel ellu äratanud nagu ei ükski teine mees.

Maja juurde jõudes leidis ta oma üllatuseks mehe sealt eest, klähvivad koerad rihmapidi peos. Kui mees nende puntras rihmad talle ulatas, oli Kira tundnud kihelust ja häbelikku erutust ning oli taas kasutanud poriseid riideid ettekäändena, et koju minna ja vältida õhtusööki, kus tema isa pidi ametikult teatama Quinni kihlusest tema õega.

Jah, Quinn ihkas kättemaksu tema armastatud inimeste vastu, aga see polnud põhjus, miks ta ei suutnud lauas mehe vastas istuda. Ei, süüdi oli **ligitõmme**. Kuidas ta suudaks säärast õhtusööki taluda, kui vaid üks pilk mehele ajas tema naha kuumaks?

Mitu nädalat pärast seda juhuslikku kohtumist oli see sobimatu kiindumus Quinni teda piinanud ja närvivat süütunnet põhjustanud. Kira mõtles mehe peale pidevalt. Ja ta oli rohkem kui korra enne selle Jaycee kätte viimist mehe jakki kodus seljas kandnud ainult sellepärast, et pehme kangas lõhnas Quinni järele.

Nüüd võttis Kira mahakukkunud ajakirja maast ja pani selle ettevaatlikult lauale. Siis tõmbas ta sügavalt hinge. Närvilisust see muidugi ei vähendanud.

Ei. Süda tagus, kui Quinn Sullivani sekretär pöördus ja ütles: "Siia poole."

Kira neelatas. Ta oli seda kohtumist viimase hetkeni edasi lükanud – tööpäeva lõpuni –, kuna oli üritanud välja mõelda plaani, kuidas astuda sedavõrd võimuka, käskiva ja ohtlikult seksika mehe ette nagu Quinn Sullivan.

Aga plaani ta välja mõelda ei suutnud. Kas tal üldse oli kunagi mingi plaan olnud? Kira oli olnud kaotusseisus alates sellest hetkest, mil Sullivan kõik viimse pisisajani oli paika pannud, sealhulgas abiellumise Jayceega, et kättemaks veelgi magusam oleks.

Kira pidi lausa jooksuma, et sammu pidada elegantse blondi sekretäriaga, kelle tobedad kümnesentimeetrised tikk-kontsad hallil poleeritud marmorpõrandal kõpsusid. Kas Quinn sundis vaest tüdrukut sääraseid maitsetuid mörvarlikke jalanõusid kandma?

Quinni ootesaal oma imepehmete nahkdiivanite ja lakitud paneelseintega oli vihjanud vanale rahale. Tegelikult oli ta vaid jultunud ja pahur tõusik. Pikk koridor, mida kaunistasid erksavärviliste laikudega minimalistlikud maalid, viib ilmselt rõvedalt toretsevasse kabinetti. Ent hoolimata soovist kõike mehesse puutuvat vihata, imetles Kira maale ja soovis, et saaks mitut neist pike-malt uurida. Need olid elegantsed, maitsekad ja huvitavad. Kas mees valis need ise välja?